pihusse wõttis, lehkawad aiguse öhku sisseingas: siiski jäi teña rõugeta; nisamõti ka Eduard, kedda ike weel aiguse ecst reedus peeti. Kui Saara mõne näddala päraft wodist wälja tulli, seal olli teña endine jume näggu löpenud.

Mõni näddal päraft Saara terweks saamist tulli tohter Jenner Haiki mõisa wõersi: praua ruttas aleda nuttuga teña wasto, ütteldes: olletsite teie eñemine meile tulnud, siis ei olleks miño tütar surnud. „Elo ja surm“ — kostis tohter, — „on Jumala käes, ei meie wäggi ulata Jumala tahtmist wasto iñimese elo-igga ühte tundi pikentada. Mis teie lapse jures iñimesel wõimalik olli, sedda on wistist tohter Smidt katsunud.“ Pikemalt juttustades ütles praua, et Eduard ni hästi kui Betti, kes allati aige jures istunud, rõugeta ollid jänud. Ka olli Betti enne sedda kui mõisa tulli küllas mitmas perres rõugedega koko sanud, mis teña külge ei akand. Tohter kostis: „ei selegi päraft tohi teie uskuda, et need lapsed rõuge-tõbbest üsna priiks jäwad; se on imelik kül, et mõnikord mõned iñimesed kolme, nelja tõbbe hiikumise ajjal terweks jäwad ja wiimaks wañemal eal siiski rõugede kätte sattuwad.“ Sele peale kuulas tohter Jenner pöhjani läbbi, mil ajjal Betti aige Saara jure tulnud ja kudda kõik seal juhtunud; ja kui teña kuulis et Betti rõugede kuiwamise ajjal Saara jure olli sanud, seal ütles ta sõrme ähwardamise kombel praua wasto töstes: „Ui, ui, aus praua! seal olli aigus kõige kurjem teise külge akataw, se ei olnud mitte hä et teie ühe terwe lapse senna saatsite.“ Tohter küssis Betti käest, kas südda teñal ial läilaks ei sanud, kui ta lehkawad tõbbe öhku inganud, ja kas teñal kartust ei olnud, aige külge puntuda. Betti tuñistas: „minno südda olli mõnikord kül kalg sees kui ma Saara sängi jure astusin ja mul tulli irm ja jälestus peale kui teña miño käest kinni wõttis; sest Saara käed ollid palju irmsamad kui miño ja Eduardi käed wiimati, kui meil lehma-rõuged ollid.“ — Tohter ei lausund sõña, waid näitas wälja otsego olleks wälk äkitselt teñasse puutunud. Teña oidis Betti käe oña pihus ja wahtis ühtewärki Betti silmi. Seddawiisi läks tük aega möda, tohter ei lausund musta egga walget. Mis teil wigga on, armas tohter? küssis praua; agga tohter ei nämud egga kuulnud. Teña keha näis siin ollema, waim ja mõtted teises paigas. Äkitselt laskis teña Betti käest lahti, kargas istmelt ülles ja jookstis süggawas mõttes möda tubba eddasi ja taggasi. „Lehma-rõuged, lehma-rõuged!“ räekis ta mõnikord isse eñesega, siis pani ta sõrmed otsa ette, astus akna jure, waatas tük aega ükssilmi aknast wälja ja akas wilistama. Praual tulli sedda nähes kartus peale, ta arwas tohtri meelest äraeitnud ollema. Tük ajja päraft ärkas tohter kui uñest, pöras eñast ümber ja küssis Eduardi käest: „kas siña siis rõuge-tõbbistega ühtegi ei olle koko sanud?“ Praua kostis: sest ajjast sadik kui rõuged wallas liikumas ei olle meie poeg toast wälja sanud. „Se on kahjo, wägga kahjo!“ ütles tohter ja waatas ükssilmi Eduardi peale